

Εμφανίστηκε στην [ηλεκτρονική σελίδα της Αυγής](#) (13-01-2016) ένα κακορίζικο πόνημα με υπογραφή του Γ. Μπερνιδάκη και το οποίο – με κακοτράχαλα ελληνικά – προσπαθεί να απαντήσει σ' όσα διαδραματίστηκαν το βράδυ της 12ης Γενάρη στο αμφιθέατρο «Παστέρ». Εκεί όπου η εσπερίδα για το διάλογο με πρωτοβουλία του Υπουργείου Παιδείας (Φίλης – Αναγνωστοπούλου – Θεοτοκάς – Λιάκος) ματαιώθηκε από δεκάδες εκπαιδευτικούς και φοιτητές οι οποίοι ζητούσαν τα αυτονόητα: Χρηματοδότηση της Παιδείας – Μαζικούς διορισμούς – Δημοκρατία.

Το πρόσχημα του διαλόγου κατέρρευσε και οι υπηρέτες του νέου κυβερνητισμού απέμειναν σύζυλοι, έκπληκτοι, κεχηνότες (μ' ανοιχτό το στόμα) διότι δεν εννόησαν οι άθλιοι ότι ο χρόνος χάρητος τελείωσε.

Αυτό το απλό δεν κατανόησε και το παλαιό μέλος του ΚΚΕ, αρθρογράφος στον Ριζοσπάστη, τωρινός διευθυντής σ' ΕΠΑΛ του Πειραιά, φανατικός Συριζαίος πλέον, ελεγχόμενος για τη θεσιθηρία του. Άλλωστε, είναι γνωστό ότι οι «μηδίσαντες», όσοι αλλάζουν ιδεολογίες και πολιτικές πρέπει να δίνουν συνεχώς εξετάσεις στον... Αρταξέρξη.

Καημένε Γιάννη! Δε θυμάσαι πως ο λαός μας λέει πως «**τα στερνά τιμούν τα πρώτα**» και πως είναι καλύτερα να μην ξύνεσαι στις γκλίτσες των τσομπαναραίων, οι οποίοι – στην περίπτωση μας – έχουν και μνήμη και κρίση.

Όταν, λοιπόν, στη μεταπολίτευση σπινθήριζε το μάτι της νεολαίας από τις εξεγέρσεις στον γ' κόσμο, άλλοι προτιμούσαν το γκρίζο και θολό τοπίο του Μπρεζνιεφισμού.

Όταν – αργότερα – σηκώναμε το γάντι που πέταξε ο Α. Παπανδρέου, άλλοι, κι εσύ μαζί, τρυπώνατε στα μεσοφούστανα της αλλαγής και του αθροίσματος των «προοδευτικών δυνάμεων».

Όταν στα τέλη της δεκαετίας του '80 τολμούσαμε «την εφόρμηση στον ουρανό» με την απεργία στις εξετάσεις άλλοι, κι εσύ, προτίμησαν να 'ναι σιωπηλοί και απέναντι.

Όταν 'πέσαν τα ανατολικά μπάζα και ο Φουκουγιάμα κήρυξε «το τέλος της ιστορίας», αυτοί που σήμερα κρατάνε τα μετερίζια των κοινωνικών αναγκών είπαν (κόντρα σε θεούς και δαίμονες)
«**Κομμουνιστές, ψηλά το κεφάλι!**»

Όταν τα «τανκς» των Αρσένη – Σημίτη ισοπέδωναν την εκπαίδευση, ξαναβγήκαμε στο κλαρί, αλλά σιωπούσες, κάνοντας τον ψόφιο κοριό.

Όταν θεριεύει η αυταπάτη της «κυβερνώσας κάτι, εμείς είμαστε στο καθήκον μας. Με τους φτωχούς, τους αδιόριστους, τους διαβόλους. Εσύ στρογγυλοκάθεσαι με τους κλακαδόρους, τους πραιτοριανούς, τους σκυφτούς και τους προϊσταμένους.

«**Έκαστος εφ' ω ετάχθη**», λέμε στα σχολεία.

Αντί λοιπόν να προτιμήσεις τη σιωπή και τη συγγνώμη, ευχαριστώντας αυτούς που αγωνίζονται για τα

παιδιά όλου του κόσμου, το μισθό και τη σύνταξη, έχεις το θράσος να μιλάς, ξεπληρώνοντας τη διαδρομή Σαλαμίνα – Πειραιάς που σου χάρισε η εξουσία.

Κρίμα, πολύ κρίμα! Γιατί ο δάσκαλος, αυτός που μπορεί να καεί για να γίνουν τα σκοτάδια λάμψη, μπορεί πρόσκαιρα να πέσει στο χώμα. Αλλά θα σηκωθεί και θα παλέψει, θ' αγωνιστεί για ένα καλύτερο αύριο, ακόμα και σε δύσκολες συνθήκες. Η Ιστορία θα γράψει πως στο «ΠΑΣΤΕΡ» μια χούφτα θαρραλέων αδιόριστων και διορισμένων εκπαιδευτικών χάλασαν μια ακριβοπληρωμένη φιέστα διαλόγου.

Κανείς όμως δεν πρόκειται ν' ασχοληθεί μ' έναν αυλοκόλακα, ο οποίος δίνει στο στερνό εργασιακό του βίο εξετάσεις στην εξουσία.

Διάβασε Κ. Καβάφη: *«Και τι φρικτή η μέρα που ενδίδεις»*.

Αθήνα, 13 Γενάρη 2016

Θανάσης Τσιριγώτης

Αυτόπτης και αυτήκοος μάρτυρας
της ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ στο ΠΑΣΤΕΡ